

Antal skulde blive ganske overvældende. Det har imidlertid vist sig ikke at blive Tilfældet. Den faste Voldgiftsret har gennemgaaende 20—30 Sager eller deromkring til Behandling om Aaret, og det kan jo ingenlunde siges at være afskrækkende. Grunden er den, at der samtidig er udviklet et fagligt Voldgiftsvæsen, som i høj Grad kan tage Sager af mere lokal, mere begrænset Natur op og derved bl. a. hindre, at de naar frem til den faste Voldgiftsret og forøger dennes Arbejde. Fra Arbejdernes Side har man næret nogen Skepsis, i hvert Fald paa visse Hold, overfor Institutioner af denne Art. Naar der skal oprettes en Voldgiftsret, hvad enten det er en fast Voldgiftsret eller en faglig Voldgiftsret, til Afgørelse af saadanne Tvister, er Arbejderne opmærksomme paa, at den, der skal være Opmand og altsaa i sidste Instans den afgørende i Tvisten, altid vil blive et Menneske, der hører en anden Samfundsklasse til, og som derfor kunde befrygtes at have sit Syn bestemt ud fra andre Forudsætninger, hvad der kunde blive betænkeligt for Arbejdernes Interesser. Det maa imidlertid anerkendes, at den Praksis, der foreligger, ikke har berettiget denne Ængstelse i nogen synderlig Grad. Det har formet sig saaledes, at det i disse Voldgiftsretter ikke drejer sig om et simpelt Stemmespørgsmaal, hvor den enkelte Stemme afgør Sagen, men man faar ofte ved en Forhandling tilvejebragt Forstaaelse. Det maa anerkendes, at baade den faste Voldgiftsrets Praksis og den Praksis, som kendes fra de faglige Voldgiftsretter, har været af det gode og været egnet til at fæstne disse Institutioner paa en saadan Maade, at ogsaa Arbejderne med Tillid kan henvende sig til dem, og det er særdeles vigtigt, thi hele Retsordningen staar og falder naturligvis med, at der er Tillid til den.

Paa dette Omraade som paa andre har der naturligvis i de forløbne Krigsaar gjort sig visse særegne Forhold gældende. Der er opstaaet Situationer, man ikke tidligere har kendt, og som man kun kan forklare sig ud fra den Krigspsykose, som giver sig til Kende paa alle Omraader. Det er jo ikke underligt, naar de styrende, de mægtigste i Verden i 4½ Aar gaar foran med Vold og Selvtægt, og Handel og Produktion følger efter saa vidt muligt, at dette da kan smitte ude i den brede Befolkning og give sig Udslag, som man kender det fra visse Kendelser af den faste Voldgiftsret i det sidste Par Aar — til begge Sider, thi det er ikke saaledes, at

den ene Part forsaavidt har noget at lade den anden høre. Man maa jo haabe og har sikkert ogsaa Lov til at haabe, at dette vil være et forbigaaende Fænomen, som vil forsvinde med den Aarsag, som har voldt det.

Naar man i det Udvalg, som Revisionsarbejdet har været overdraget, er naaet til en enstemmig Indstilling, skyldes det naturligvis ikke, at man i og for sig har været enig paa alle Punkter. Det skyldes den Omstændighed, at man ikke fra nogen af de to Sider har kunnet trænge igennem med sine Særmeneringer og Særønsker og derfor er endt med et Kompromis, der i alt væsentligt bliver ved den gamle Lov og kun indfører saadanne Ændringer, som Tiden og Udviklingen har gjort nødvendige. Det er særlig med Hensyn til Spørgsmaalet om det kollektive Ansvar, at Divergensen har været til Stede, og hvor det har vist sig ganske umuligt at naa til Enighed om noget nyt, hvorfor man er endt med at blive ved den gamle ikke helt klare, men dog brugbare Bestemmelse, som derom findes i Lovens § 5 b. 4., 2det Stykke. Man har altsaa fra begge Sider afstaaet fra at foreslaa væsentlige Ændringer, og man er endog gaaet saa vidt, at man har afstaaet fra at gøre Bestemmelser, som rettelig burde staa som særlige Paragraffer, til særlige Paragraffer, men har bevaret den nuværende Rækkefølge af Paragrafferne, fordi det har saa overordentlig stor Betydning for senere Benyttelse af de afsagte Kendelser, at man ikke forrykker Paragrafnumrene, men bevarer det indbyrdes Forhold, saa at det bliver let for alle at studere de Kendelser, som er faldet, og at finde de Paragraffer, der i hvert enkelt Tilfælde er henvist til, uden at blive vildledt af en ny Ordning af Paragrafferne.

Af væsentlig nyt er der altsaa kun det udvidede Omfang, idet det foreslaas, at Loven skal omfatte Landbrug, Gartneri og Handels- og Kontorvirksomhed. Det skyldes Ønsker, som er fremsatte af de paagældende Arbejderorganisationer, efter at Udvalget havde endt sit Arbejde. Det beviser jo bedre end mange Ord Nødvendigheden og Nyttens af et Retsvæsen paa det heromhandlede Omraade, dette, at de paagældende Organisationer selv uopfordret kommer frem og erklærer som deres Ønske, at Loven maa faa en saadan Form, at den ogsaa kommer til at omfatte dem. Det har givet Anledning til, at man har rejst det Spørgsmaal, om der da skulde være særlige Dommere paa disse Omraa-